

Behind the scenes

ลับฉาก

ทดลองอ่าน

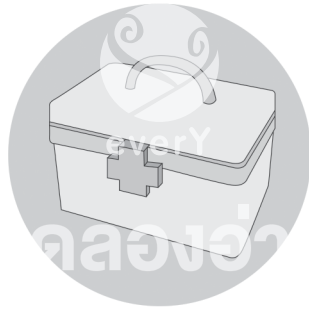
ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

afterday, -west- เขียน Lulla ภาณุ

คลังงาน

คลังม่าน | Behind the scenes (ฉบับปรับปรุงเนื้อหา)

afterday, -west- เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2745-5

ภาพปก Lulla

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล everybook2015@gmail.com
เว็บไซต์ www.facebook.com/everyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 349 บาท

พืพื

กระดาษถนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

ถ้าภาพศัตรูที่เคยมีในหัวถูกสิ้นกลิ่นและสลายไปเพราะความหวั่นไหวในหัวใจ
ถ้าคนที่อยากรักดันเป็นคนที่รักไม่ได้...

หลังม่าน | Behind the scenes คือเรื่องราวของศัตรูคู่รักที่ถ่ายทอดจาก
ปลายนิ้วของสองนักเขียนสุดโปรดในใจใครหลายคนอย่าง 'afterday' และ '-west-'

แม้ฉากหน้าที่ 'ภัทร' กับ 'ปราณ' แสดงให้คนอื่นเห็นจะมีแต่ความบาดหมาง
ไม่ลงรอย แท้จริงแล้วหลังม่านนั้นคือความสัมพันธ์ที่บอกใครไม่ได้ เป็นความลับ
สุดยอดที่มีแค่เขาสองคนที่ยูู้ แต่แล้ววันหนึ่งเมื่อความลับไม่เป็นความลับ พวกเขา
ควรจะทำอย่างไรต่อไป มาเอาใจช่วยภัทรและปราณไปด้วยกันในเล่มนะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุุุุชิยน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย everY ได้ที่

www.facebook.com/everyyyyy

| ฉากแรก |

Pran I talk

เคยมีคนบอกผมว่าความลับไม่มีในโลก เมื่อไหร่ก็ตามที่ความลับรู้กัน เกินสองคนขึ้นไปย่อมไม่นับว่าเป็นความลับอีกต่อไป ผมเป็นคนไม่ชอบมีความลับ ไม่รู้ลึกว่าการต้องปิดบังอะไรสักอย่างเป็นเรื่องสนุก รังแต่จะมีเรื่องยุ่งยากตามมาไม่หยุดเสียมากกว่า

แต่ไม่รู้ทำไมตั้งแต่จำความได้ ผมก็มีความลับเรื่องหนึ่งติดตัวมาด้วยตลอด เป็นความลับที่รู้กันเกินสองคน เป็นความลับที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิด แต่ก็ เป็นความลับที่จนถึงตอนนี้ผมก็ยังพยายามสุดความสามารถเพื่อไม่ให้ใครรู้

อาจจะเพราะกำลังกลัว...กลัวว่าหากความลับนั้นไม่ใช่ความลับแล้ว... บางสิ่งจะหายไป

"ปราน! ระวัง!"

พี่! ตูบ!

เสียงร้องตะโกนของไอ้ไวดังมาจากด้านหลัง ทำให้ผมเบี่ยงตัวหลบตามสัญชาตญาณอัตโนมัติ ร่างของฝ่ายตรงข้ามพุ่งเลยตำแหน่งเดิมที่ผมยืนอยู่ เมื่อรู้ไปอย่างรวดเร็ว และล้มกิ้งไปที่พื้นเนื่องจากพลาดจุดปะทะที่ตั้งใจไว้

มันหันมาจ้องหน้าผมอย่างโกรธเคืองและพุ่งขึ้นมาหา หมัดที่กำแน่นจนลั่นางขึ้นเตรียมจะซัดเข้าที่สันกราม ผมช่วยจังหวะนั้นก้มลงเอียงใบหน้าจนกำปั้นเฉียดไปแค่ปลายนิ้ว ก่อนจะสวนหมัดเข้าที่ได้คางอีกฝ่าย

ผมหอบหายใจและถอยเท้ามาหนึ่งก้าวเพราะใช้แรงกับการเคลื่อนไหว
เมื่อครู่มากเกินไป

"มึง!"

พลัก!

"อีก!"

"ปรารณ!"

ผมคงพลาดไปที่ยื่นเรียกสตินานไปหน่อยถึงได้ถูกใจมตีจากด้านหลัง
เท้าของใครสักคนกระแทกเข้ามาที่กลางหลัง ตามด้วยหมัดหนักๆ ที่มมปาก
ผมล้มลงไปนอนบิตกายด้วยความเจ็บปวดจากแรงกระแทกพื้นคอนกรีตแข็งๆ
บริเวณแขน

เงยหน้ามองก็เจอไอ้ไว้มันพุ่งเข้ามารั้งพวกวิศวะไว้และถีบออกไป
ผมถุยน้าลายที่มีรสควเล็ดลงพื้น ปาดของเหลวตรงมุมปากสะบัดออกลกๆ
ก่อนขยับตัวยืนอย่างยากลำบากด้วยความช่วยเหลือของเพื่อนที่ข้างกาย

"ไอ้มึงไปช่วยแกก่อน!" ผมบอกไอ้ไว้มัน แล้วพยักหน้าไปทางเพื่อนอีกคน
เมื่อหันไปเห็นแกกำลังโดนฝ่ายตรงข้ามสองคนรุมอยู่ ไ้ไว้มันหันแล้วพาดแข้ง
เข้าที่หน้าท้องของคู่ต่อสู้ก่อนจะก้าวขยวาวๆ ไปทางนั้น

แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นออกไปผมก็แทบกลืนน้ำลายลงคอไม่ได้เมื่อหันมา
แล้วพบหมาหมู่สามตัวแยกเขี้ยวรออยู่

ในเวลาแบบนี้ไอ้พวกเด็กที่สร้างเรื่องไว้มันหายหัวไปไหนกันหมดวะ!

"อะไร คนอย่างปรารณ ปารกุลนี่หน้าซัดเป็นด้วยสินะ"

เจ้าของน้ำเสียงและใบหน้ากวรวัยวะเบื่องล่างยกยิ้มที่มุมปาก ขยับตัว
เข้ามาใกล้ มือยังสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกงทั้งสองข้าง ผมขมวดคิ้วเล็กน้อย
และหรีตามองอย่างอยากถามว่า "มึงจะเอาอย่างไร"

"ตัวแข็งไปแล้วหรือไง"

หี

ผมยิ้มมุมปากและส่งเสียงหัวเราะในลำคอ

ผัวะ!

ก่อนจะวาดหมัดขัดเข้าที่ข้างแก้มของคนตรงหน้าอย่างจังโดยไม่ให้สัญญาณ อีกฝ่ายหน้าหันไปตามแรงกระแทกแต่รอยยิ้มมกวนประสาทยังคงประทับอยู่ที่มุมปาก

"ไอ้เชี่ยนี่!"

สุนัขรับใช้ข้างหลังมันร้อนตัวแทนลูกพี่ เฝ้าตั้งลิ้นแล้วทำท่าจะกระโจนเข้าหาผม แต่ก่อนแซนสี่ก็ร้านแดดก็กางขึ้นมากันไว้ก่อนท่ามกลางแหวงตาไม่เข้าใจของคนพวกเดียวกัน

"อะไรวะภัทร"

"เดี๋ยวตรงนี้กูจัดการเอง"

ภัทรพูดจบก็หันมายกยิ้มร้ายให้ผม รอยยิ้มแบบที่คุ้นเคยกันดีจากการพบเห็นมาหลายต่อหลายครั้งในสนามกำปั้นแบบนี้ แหวงตาประสานกันซึ่งผมก็ยิ้มรับคำท้าแต่โดยดี เรามองกันอยู่อย่างนั้นจนกระทั่งได้ยินเสียงตีระฆังดังก้องอยู่ในหัว และนั่นเป็นการมองเห็นกันครั้งสุดท้าย ก่อนที่ผมและมันจะกระโจนเข้าหากัน

หมัดแรกปะทะเข้าที่ท้องแต่ไม่ได้แรงจนจุก ผมจับท้ายทอยอีกฝ่ายแล้วตีเขาเข้าที่หน้าท้องคืน ในจังหวะที่ใบหน้าเฉียดกันก่อนที่คนโดนทำร้ายจะทรุดลงไปนั่งกุมท้องที่พ่น

"มึงไม่ยอมแรงเลย"

เจ้าตัวเอ๋ยกระซิบลอดไรฟันจนผมต้องลอบอมยิ้ม มันดันกายขึ้นจากพื้นแล้วพุ่งเข้ามาใหม่ อาศัยจังหวะที่ผมกำลังตั้งรับจากหมัดขวาเบี่ยงตัวไปทางตรงกันข้ามแล้วล็อกคอผมแน่น ผมเบ้หน้าเพราะอึดอัดด้วยขาดอากาศหายใจรวบรวมแรงทั้งหมดทั้งตัวและตวัดขัดขาอีกฝ่ายจนล้มคว่ำไปทั้งคู่ แลกหมัดกันอยู่อย่างนั้นจนหมดแรงกระเด็นไปคนละฝั่ง

"ไอ้เชี่ยเจ็บฉิบหาย"

ไวบ่นอุบสลับกับซี้ดปากตอนที่ใช้ผ้าชุบน้ำบิดจนหมาดเช็ดตามแผลบริเวณหัวคิ้วตัวเอง

"ไม่เจ็บก็แยะแล้ว คิ้วแตกขนาดนั้น" คนพูดอย่างไอ้แก้วก็ไม่ต่างกัน ปากแตกซ้ำเลือดแบบที่แค่ขยับปากก็ต้องนิ้วหน้าเพราะเจ็บปวด

"แล้วนี่ก็ลืมนั่นไปไหน" ผมถามพลางหันมองหาเพื่อนสนิทในกลุ่มอีกคน ตั้งแต่วงแตกเพราะเสียงอาจารย์ดังมาจากไกลๆ ผมก็ยังไม่เห็นมันเลย

"ตอนวิ่งกันเห็นมันหน้าน้องๆ ไปอีกทาง เดียวก็ตามมามั้ง"

ไอ้น้องพวกนี้แม่งก็สรรหาแต่เรื่องไม่เว้นวัน แค้โปรเจกต์ที่กำลังทำอยู่ มันยุ่งไม่พอใช่ใหมวะ ถ้าคราวนี้หัวข้อสี่สัปดาห์ไม่ผ่านนี่มีเรื่องแน่

"ตกลงคราวนี้มันเรื่องอะไร"

"กูไม่แน่ใจ" ไอ้แก้วโคลงหัว "แต่เห็นมันพูดกันคร่าวๆ ว่าเด็กวิเศษปีสอง มันมาชวนน้องปีหนึ่งคนละเรา"

ไอ้เรื่องพวกนี้อีกแล้ว เมื่อไหร่อาจารย์มหา'ลัยเราแม่งจะยอมจัดงบประมาณซื้อโต๊ะเก้าอี้มาครอบปากให้ไอ้พวกคณะโน้นเสียที พวกกูจะได้สงบสุขขึ้น ไม่ต้องคอยไล่ตีหมาแบบนี้

"มึงโอเคปะเนี่ย ผลที่แขนเป็นทางยาวเลย ไปล้างน้ำก่อนไหม" อยู่ๆ ไอ้แก้วก็จับแขนที่ผมกำลังกุมอยู่ไปดู

"เดี๋ยวกูกลับไปทำแผลที่ห้องเลยก็ได้ เดินออกไปแค่นี้เอง"

"งั้นกูเดินไปด้วย เกิดเจอพวกปากเปราะอีกจะแยเอา"

"สภาพพวกมันก็ไม่ต่างกันหรอก ปานนี้หลบไปเสียแผลแล้วมั้ง"

"เออณา ไอ้แก้วมึงจะกลับเลยปะ" มันตบตบ แล้วหันไปพูดกับอีกคนที่ทำายประโยค

"มึงกลับกันไปก่อนเลย เดียวกูนั่งอีกแป็บ"

"เออ งั้นเจอกันพรุ่งนี้ อย่าลืมกลับไปแก้งานด้วย"

"มึงช่วยเลิกพูดถึงงานในเวลาที่ว่าร่างกายกูกำลังอ่อนแอแบบนี้ได้ปะเสียใจ"

ไอ้ไอ้หัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะซัดปากอีกครั้งเพราะแสบบริเวณที่แก้มขยับ พูดลากันอีกหน่อยผมกับมันก็เดินแยกออกมาด้วยกัน

อันที่จริงเปิดมาเจอพวกผมมีเรื่องเหมือนหมากัดกันแบบนี้ก็น่าจะทำให้งงไปเสียหน่อย แต่ไอ้การยกพวกตีกันก็กลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว

สำหรับแก๊งหัวหน้าของสองคณะที่ไม่ถูกกันมาตั้งแต่รุ่นหนึ่งอย่างถาวร
แบบพวกผม และไอ้พวกวิศวะปากเปราะอย่างพวกมัน

ยิ่งพออยู่ปีสี่เป็นที่โตสุดเวลารุ่นน้องมีปัญหาอะไรก็พุ่งมาบอกให้ต้อง
ตามไปเซ็ดไปล้างให้เสมอ หลายครั้งที่แก๊งผมกับแก๊งตรงข้ามแก๊งก็ไม่ได้
มีปัญหากันโดยตรง ระวังที่กำลังซัดกันจนล้มคว่ำเลือดพรวดแบบนั้น
ก็ยังไม่รู้เหตุผลหรือเรื่องราวแน่ชัดเลยด้วยซ้ำ

แต่เพราะศึกดีศรีมันค้าคออ พอมี่เรื่อง... พวกกูก็ต้องชนะ

"แปลที่ควมึงอะ กูว่าพุงนี้ระบมซัวร์"

ไวหันมามองหน้าผมก่อนจะยกมือขึ้นแตะหางคิ้วตัวเองแล้วสูดปาก

"เออ กูพลาดไปหน่อย แม่งมาจากด้านหลัง ท้องมึงเถอะเป็นไงบ้างวะ
เห็นกูมาตั้งแต่เมื่อก็แล้ว"

จะให้เป็นอย่างไ้ได้ล่ะวะ ไอ้ภัทรแม่งตอยซ้ำเข้ามาที่ท้องตอนจังหวะ
ล้มลงไปพื้นในที่แรก ครั้งที่สองกะแรงกันพลาดจนได้แผลจริงจังมาเนี่ย

"ได้ร่มผ้า" ผมยกไหล่ "ไม่เป็นไรหรอก"

"คนอย่างมึงต้องซ้ำในตายเข้าสักวัน"

"งั้นมึงก็คงตายหน้าละสินะ"

"เชี่ยปราด"

ผมยิ้มบาง เดินลัดตามถนนต้นไม้ของมหา'ลัยมาจนถึงด้านหลังที่เป็น
จุดรวมหอนอก

"มึง แวะซื้อข้าวเย็นแป็บ" ใจตอบผมเบาๆ แล้วเดินนำไปทางร้านกะหมี่
"เล็กต้มยำพิเศษหนึ่งถุงครึ่งป้า มึงเอาปะ" พอสั่งเมนูประจำเสร็จก็หันมา
ถามผม

"ไม่อะ ปากมึงเหวอะขนาดนี้ยังเสือกจะกินของเผ็ด ไม่ดูสังขารตัวเอง"

มันหัวเราะ "เออ กูชาติคิสม์ แล้วนี่จะกินอะไร"

"ไม่รู้ดิ อิ่มหมดแล้วมั้งเนี่ย"

อีกฝ่ายยิ้มและพยักหน้าสองสามครั้งรับคำผมเหมือนตัดจบบทสนทนา

หันไปมองหมอน้ำซุปรอบป่าเจ้าของร้านที่กำลังลวกเส้นใส่ถุงอยู่

"จั่นเจอกันพรุ่งนี้นะมึง"

ถึงหน้าหอผมแล้วไวก็เอ่ยปากลา เพราะมันอยู่ติดถัดไปเลยต้องแยกกันตรงหน้าตึก ผมพยักหน้าส่งให้แล้วเดินผ่านประตูเข้าไปที่ลิฟต์ ยืนรออยู่ไม่นานประตูก็เปิดออก ผมก้าวเข้าไปยืนกดเลขชั้นของตัวเองและรอให้ประตูเหล็กค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้าหากัน

"เดี่ยว! ไปด้วย!"

แต่ในขณะที่มันกำลังจะปิดเสียงคันทูก็ดังขึ้นก่อน ตามด้วยการเคลื่อนตัวออกของประตูพร้อมใบหน้าซ้ำเลือดของคนที่ผมเพิ่งตะลุมบอนด้วยเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมา

ตัวเจ้าปัญญาหมอน้ำซุปรอบป่าแล้วแทรกตัวเข้ามายืนในลิฟต์ข้างๆ ผมพลางมองไปที่เลขชั้น ผมยวาระต้นคอที่รัตรวบไว้ข้างหลังดูก็ทึบดำคาบตา ใบหน้าที่แต่มรอยยิ้มกวนอารมณ์อยู่เสมอหันมาสบตาเมื่อลิฟต์ปิดสนิทเตรียมเคลื่อนห้องโดยสารขึ้นด้านบนแล้วเรียบบร้อย

ภัทร ฌภัทร หัวหน้าแก๊งปี่สี่ของคณะวิศวกรรมฯ คู่ตีคู่ต้อยตลอดระยะเวลาสี่ปีที่อยู่มหา'ลัยของผม เป็นที่รู้กันว่าเมื่อไหร่เห็นพวกผมอยู่ในระยะรัศมีเดียวกันคือต้องมีเรื่อง เจอกันไม่ได้ต้องตั้งท่าจะฆ่ากัน ถ้าเปรียบกันผมก็คงเป็นไฟ ส่วนอีกฝ่ายก็เป็นน้ำมัน ปะทะกันที่ไรก็มีแต่พังกับบรลัย ซึ่งมันน่าตลกดีที่พวกผมไม่ได้กัดกันแค่รุ่นลูก...

แต่มันเริ่มต้นมาตั้งแต่รุ่นพ่อรุ่นแม่

พ่อแม่ผมกับพ่อแม่มันเป็นคู่แข่งทางธุรกิจกันมาตั้งแต่ผมยังไม่เกิด เรียกได้ว่าเกลียดกันเข้ากระดูกดำ ก่นด่าสาปแช่งกันจนซึมเข้าสมองส่วนลึกของลูกๆ ตั้งแต่จำความได้

แล้วก็เหมือนสวรรค์ท่านแก่งเมื่อต้นมาอาศัยอยู่บ้านหลังติดกันเรียนอนุบาลที่เดียวกัน ประถมที่เดียวกัน มัธยมที่เดียวกัน เจอหน้ากันที่ไรก็แทบจะประเคนบาปให้เป็นของขวัญ ความเกลียดชังจากผู้ใหญ่ส่งต่อมาให้เด็กอย่างพวกผมต้องพานตอยตีและเป็นคู่แข่งกันแม่งทุกเรื่อง ทั้งเรียน กีฬา

พละกำลัง ทุกอย่างที่คิดออกคือถูกต้องเหนือกว่า

แม่งยังนำหัวเราะเข้าไปอีกเมื่อพอเข้าร่วมหา'ลัยพวกผมก็ดันมาเรียนมหา'ลัยเดียวกัน ผิดก็ตรงที่แยกย้ายกันไปอยู่คณะคู่แข่งที่ตั้งอยู่ติดกันราวกับกำลังเชิญชวนให้ลงมือฆ่ากันเสียจะได้จบๆ ไป สถานการณ์ทุกอย่างช่างเอื้ออำนวยจนจะเปลี่ยนเป็นบังคับอยู่แล้ว

แทบจะเอาเท้าก่ายหน้าผากเมื่อรู้สึกได้ว่าชาตินี้ผมกับมันคงหนีกันไม่พ้น ต้องตามรั้งความกันอยู่แบบนี้ทั้งชีวิต คิดดูแล้วมันก็น่าแปลกที่ตั้งแต่เกิดมาก็มีคนที่ถูกกำหนดไว้ให้เกลียดจนเข้าได้ตั้งแต่ยังไม่ทันได้รู้จักกัน อยากเอาชนะตั้งแต่ยังไม่ได้เห็นหน้า

"มึงกินไรยัง"

ผมหลุดจากความทรงจำเก่าเป็อนุ่นของตัวเองก็ตอนที่ไอ้หมาบ้าข้างๆ มันสะกิดเข้าที่ป่า

"ปากแบบนี้ให้กินอะไร" ผมว่าเสียงเรียบ เหลือบตามองใบหน้าที่มีแผลปริแตกพกซ้ำไม่ต่างกันของอีกฝ่าย "กลับไปหยอดน้ำข้าวที่ห้องไปมึงอะ"

มันหัวเราะ ใช้ลิ้นดันกระพุ้งแก้มด้วยอากัปกิริยาแบบเดียวกับที่มันทำให้อึ้งล่ำงกระตุกทุกครั้งที่ผมมอง

"เดี่ยวแบ่งให้มึงหนึ่งถ้วย"

ผมกลอกตาไปข้างๆ อย่างเบื่อบื่อที่จะมองหน้าอีกฝ่าย ก็แหงล่ะ...วันนี้ผมแม่งซัดอยู่แต่หน้ามันจนเอียนไปหมดแล้ว

"เก็บไว้แดกเองเหอะ"

| ฉากสอง |

Pat I talk

"ข้าวต้มอะไร ไม่ได้ซื้อไว้ เมื่อเช้าพี่ภัทรบอกว่าอยากกินยำวุ้นเส้น ภาาก็ไปซื้อยำวุ้นเส้นมาเตรียมให้ตั้งแต่เลิกเรียน กว่าจะกลับมาก็ค่ำมีต๋ายาของภาคืดหมดแล้ว โทรไปก็ไม่รับ แถมยังหน้ายับกลับมา แล้วจะมาบอกให้ลงไปซื้อข้าวต้มกึ่งให้เพราะเจ็บปาก คนช่วยแตกอย่างพี่มีสิทธิ์มาเรียกร้องอะไรด้วยเหรออ"

ภายในห้องชุดหัวมุมของหอพักใกล้มหาวิทยาลัย แบ่งเป็นสองห้องนอนเล็ก ๆ หนึ่งห้องน้ำ มีส่วนกลางเป็นห้องเก็บตู้เย็น ผมย้ำว่ามันคือห้องเก็บตู้เย็น เพราะเล็กเกินกว่าจะเป็นครัว ภา น้องสาวสุดรักสุดหวงของผมบ่นยืดยาว รวบรวมเหตุหาใจกับเรื่องที่วนเวียนซ้ำทุกวันจนเป็นส่วนประกอบหนึ่งของชีวิต ด้วยน้ำเสียงเบื่อหน่าย

กิจวัตรที่ว่าก็เป็นต้นว่าตื่น กินข้าว เรียนหนังสือ ชกต๋อย กลับมาให้ น้องดา วนกลับไปนอน แล้วตื่น จบวันด้วยการโดนน้องแท้ ๆ ด่าอีกครั้ง อย่างไม่รู้จักหลบจำ ถ้าไ้ไปรำนกับพรรคพวกมันเห็นภาพผมยืนกุมมือจ๋อย แบบนี้จะมีหวังโดนล้อไปสิบชาติเศษ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็เถียงคนบ่นกลับไป ด้วยน้ำเสียงสำนึกผิดอ้อม ๆ แอ้ม ๆ

"ครั้งนี้พี่ไม่ได้หาเรื่องนะภา ปรานเริ่ม"

"มีด้วยเหรออที่พี่ภัทรจะไม่ไปหาเรื่องคนอื่นก่อน"

"จริง ๆ พี่กำลังตั้งใจเรียนอยู่เลย แล้วไ้กรรมก็มาตาม บอกว่าไ้ไปรำน"

ยกพวกมาตีมัน"

"พี่ภัทรอย่าทำเป็นไม่รู้หน้อยเลยว่่าพี่ปราวณเป็นคนยังงั๊ว เพื่อนพี่ภัทร นั้นแหละต้องไปหาเรื่องก่อน"

"โห นี่เป็นน้องพี่หรือน้องไอ้ปราวณกันแน่วะเนี่ย" ผมบ่นกระเจ้ากระจะอด บ่นโลกนี้นอกจากภาก็ไม่คิดว่่าจะต้องหงอให้ใครอีก เด็กสาวอายุห่างจากผม สามปีที่เมื่อครั้งยังเด็กเดินตามผมเตาะเตาะ วันนี๊กลับมองตาขวางเข้าข้างค้ศตรู

"นั่งรอบนเตี้ยง" ภาสั่งเสียงเฉียบ เอาเก้าอี้มาต่อหน้าตู้หนังสือสูงท่วมหัว เพื่อปีนหยิบกล่องปฐมพยาบาลสีซุนที่ซ่อนตัวอยู่ชั้นบนสุดลงมา สีหน้ายังคง หงุดหงิด วางกล่องเครื่องมือทำแผลกระทันกับเบาะ ทำเอาผมสะดุ้งตัวนิตๆ เพราะกลัวโดนแ้วดเสียงดังอีกรอบ

"เมื่อไหร่จะเลิกตีกันสักที แล้วนี่พี่ปราวณเป็นยังงั๊วบ้าง"

"กากอย่างมันก็ละนะสิ จะเหลือหรือ ภาต้องภูมิใจนะเว้ยที่มีพี่ชาย แบบพี่ โอ๊ย! ตีทำไมเนี่ย"

"เลิกภูมิใจที่เป็นนักเลงหัวไม้ได้แล้ว คิดว่่าถ้อยแล้วเท่หรือัง"

"เท่ไม่เท่ก็มีคนชอบแล้วกัน เรานั้นแหละเลิกบ่นได้แล้ว ยิ่งกว่าแม่"

"เพราะแม่ไม่เคยบ่นพี่ภัทรนะสิ" แม่สาวน้อยขของผมเอ่ยเสียงขรม ก้มหน้าร้ออุปรณ์ทำแผลออกมาวาง ยาแดง ยาหม่อง ยาแก้ปวด พลาสเตอร์ ผ้าก๊อช

"ไม่มีสำลี"

"อะไร เมื่อต้นเดือนเพิ่งซื้อมาเอง"

"ก็ใครทำให้ตีกันวันวันวันแบบนี้ละ ค่าอุปรณ์ทำแผลของพี่ภัทร แต่ละเดือนมากกว่าค่าผ้าอนามัยภาอีกนะ"

"เว่อร์"

"อย่าให้ภาเอาบิลมาตีมาให้กินเลย รับรองอยู่ท้องแน่" ภาเก็บของที่ร้อ ออกมาใส่กล่องตามเดิม ปิดฝา ลงล็อกเสริ้จสรรพ "ไปขอให้พี่ปราวณช่วย ทำแผลให้แล้วกัน"

"เฮ้ย อะไรอะ"

"ก็ไม่มี แล้วภาาก็ไม่ยอมลงไปข้างล่างแล้วด้วย น่องใส่ชุดนอนแล้ว พี่ภัทรก็เห็น"

"เปลี่ยนแป็บเดียวเอง"

"กับที่พี่ภัทรแค่ไปเคาะห้องข้างๆ ขอให้พี่ปรานช่วยทำแผลให้อันไหน ง่ายกว่ากัน"

"ภา ไม่เอาดิ ลงไปซื้อเซเว่นให้หน่อยน้ำ"

"ไม่ต้องมาทำเสียงอ่อน" เด็กสาวยึดตัวเต็มความสูง กอดอกแสดงความจริงจังในคำพูด "นี่เป็นบทลงโทษที่พี่ภัทรไปมีเรื่องกับคนอื่น ภาเบื่อเต็มทนแล้ว แล้วก็... ถ้าสัปดาห์นี้มีเรื่องชกต่อยอีกเป็นครั้งที่สอง ภาไม่ให้มานอนที่ห้องจริงๆ ด้วย"

"นี่พี่ชายที่ภาคลานตามตุตมานะเว้ย"

"ก็เพราะเป็นพี่ชายคนเดียวของภาล่ะสิ" ผมรู้ว่าน้องสาวเป็นห่วง แต่ก็อดไม่ได้ "ถ้าไม่เลิกนิสัยแบบนี้ วันหนึ่งพี่ภัทรเกิดเดินคนเดียวแล้วศัตรูมารุม พี่ภัทรจะทำยังไง ภารู้ว่าพี่เก่ง แต่คนเก่งก็ไม่ได้เอาตัวรอดได้เสมอไปหรอกนะ ไม่รู้ล่ะ ภาตัดสินใจแล้ว ภาไม่ลงไปซื้อลำลีให้ พี่ภัทรต้องไปขอพี่ปราน แล้วก็ขอโทษพี่ปรานด้วย"

"พี่จะเอาเรื่องที่ภาเข้าข้างลูกชายบ้านนั้นไปฟ้องพ่อ"

"ถ้าจะทำพี่ภัทรทำไปนานแล้ว"

ผมเกลียดที่ยัยตัวแสบรู้ทันกันไปเสียทุกเรื่อง แต่ภาพูดถูก ถ้าจะทำคงทำไปนานแล้ว

"อย่าลืมขอโทษพี่ปรานด้วยล่ะ"

"รู้แล้วน้า"

และเป็นอีกครั้งที่ผมถอนหายใจ เดินออกจากห้องตัวเองมาหยุดยืนที่ประตูข้างๆ ทำใจอยู่นานสองนาน

"ก๊อก ก๊อก"

ผมทำเสียงเคาะประตูหลังจากภากลับเข้าไปในห้อง ลีอกประตูเสร็จสรรพ เป็นอันว่าถ้าผมไม่ได้ทำแผลให้เรียบร้อยก็จะไม่ได้กลับเข้าห้อง

ของตัวเองอีก นี่ไม่ใช่ครั้งแรก ไม่รู้ตั้งกี่ครั้งต่อกี่ครั้งที่เป็นแบบนี้ และผมก็ไม่เคยทำให้เป็นเรื่องปกติได้เลยที่

ความสัมพันธ์ของผมกับปราดนเริ่มต้นก่อนผมจะถูกส่งไปเรียนในโรงเรียนเตรียมอนุบาลที่ดีที่สุดแล้วด้วยซ้ำ ตอนนั้นเรามีเพื่อนที่เข้ากันได้ ปราดนก็เป็นหนึ่งในนั้น แต่รู้สึกตัวอีกทีเวลาต่อแถวหรือจับกลุ่มตามคำสั่งครู จะบอกให้ผมแยกกันกับปราดน ผมจำได้เพราะปราดนเป็นเด็กที่อยู่หมู่บ้านเดียวกัน แต่แทนที่เราจะได้มาโรงเรียนหรือกลับด้วยกันกลายเป็นคนที่ถูกทำให้ห่างกันมากที่สุดโรงเรียน เมื่อเข้าช่วงประถม ผมก็ย้ายโรงเรียนมาเรียนเอกชนชายล้วนและเจอปราดนอีกครั้งโดยบังเอิญ ผมเริ่มรู้ว่าพ่อไม่ยอมให้สนิทกับปราดน ปราดนเป็นคนไม่ดี พ่อแม่ผมกับปราดนก็ไม่สนิทกัน ไม่ใช้คำว่าเกลียดกันถูกกว่า ผมเริ่มด่าพ่อมันตามพ่อตัวเอง แรกๆ ปราดนเฉยๆ ทำหน้าตาบูดบึ้งไม่ชอบใจบ้าง แต่สำหรับผมโคตรสนุก จนวันหนึ่งผมถูกปาก้อนหินใส่หน้าผาก เป็นครั้งแรกที่เราต่อยกันจริงๆ ผมหัวแตก เย็บครั้งแรกสามเข็ม แม่ผมกับแม่ปราดนโวยวายเสียงดังที่โรงพยาบาลจนอายุ มันนั่งตึงข้างๆ คางแตก ไม่รู้ว่าเย็บไปเยอะไหม แต่เราร้องให้กันทั้งคู่ จากนั้นผมก็เกลียดมัน เป็นความรู้สึกเดียวกับที่มันมีให้ผม เราไม่ชอบหน้ากัน ทั้งๆ ที่ไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นต้นเหตุ

"มีอะไร"

เจ้าของห้องเปิดประตู หูดีชะมัด ไม่ต้องรอให้ลงมือเคาะมันก็รู้ได้ว่าใครมารอเจอ

"แผลเป็นไง"

"เสือก"

"คนอุตส่าห์เป็นห่วย"

"กวนตีน จะเอาอะไร"

ผมใช้นิ้วชี้มุมปากตัวเองกับขมับซ้ายที่เป็นรอยถลอก อย่างน้อยก็ต้องทำแผล

"แล้วไง"

"สำคัญหมด"

"ลงไปซื้อสิ เซเวนก็อยู่ข้างล่าง"

"ภาให้มาไถมึง"

"อีกแล้ว?"

"เออ แค่นี้ทำเป็นงกไปได้ บ้านรวยไม่ใช่หรือไง"

"คนที่ควรโดนตำต้อเป็นมึงมากกว่าไอ้ภัทร หัดซื้อเองบ้างสิวะ"

"ก็ใครใช้ให้มึงทำกูเป็นแผลเล่า" ฝีมือตัวเองล้วนๆ ยังจะปฏิเสธ
ความรับผิดชอบ ไอ้กร๊วก "มึงต้องทำแผลให้กู"

"มึงช่วยเปลี่ยนคำสั่งมาเป็นขอร้องแบบที่น้องมึงสั่งมาได้ไหม"

"ใครบอกมึงว่าภาสั่งกูมาขอร้องมึง"

ปราดนหันหลังกลับ ผมอาศัยจังหวะที่มันไม่ทันปิดประตูใส่หน้าเดิน
ตามเข้ามาด้านใน ห้องของปราดนต่างออกไปจากของผม เป็นลักษณะ
ห้องเดี่ยวเพราะอยู่คนเดียว ไม่ใช่ห้องหัวมุมราคาค่าเช่าต่อเดือนหลักหมื่น
ที่สามารถผ่อนคอนโดฯ ได้สบายๆ เหมือนที่ผมอยู่กับภา

"แหกตาดู"

ไอโฟนรุ่นล่าสุดลอยมาในอากาศ ผมคว้ารับได้ทันท้วงที่ หน้าจอ
เปิดแอปพลิเคชันแชตทิ้งไว้ เป็นข้อความที่ภาไลน์มาบอกให้ปราดนช่วยทำแผล
ให้ผม ทำทีนอบน้อม อ่อนหวาน ไม่เหมือนแม่เสื่อสาวที่ขู่แยกเขี้ยวเมื่อครู่
สักกระเบียดนิ้ว

"เล่นกูอีกแล้ว"

"จะให้ทำก็มานั่งดีๆ เสร็จแล้วจะได้ใส่หัวกลับห้องไป กูจะทำแผล
ตัวเองบ้าง"

"ครั๊บบๆ" ผมรับคำ นั่งขัดสมาธิลงที่พื้น ปราดนนั่งบนเตียง เริ่มจากเอาสำลี
ชุบแอลกอฮอล์มาเช็ดให้รอบแผล ส่วนผมปิดปุ่มแกลิ่งหยอกปราดนสักพัก
จริงๆ แล้วปราดนเป็นคนหน้าตาดี หมายถึงถ้ามองโดยปราศจากอคติ ปากรัน
ตารี ดูหยิ่งนิดๆ ตามนิสัยขี้มียาก หลายคนในกลุ่มเดียวกันบอกผมว่าไอ้เวรนี้
ชอบทำหน้ากวนประสาทใส่ ผมเคยพยายามแก้ต่างให้หลายครั้งว่าเป็นที่

เข้าหน้า แต่ก็ไม่มีใครเชื่อ ปราณเป็นคนไม่แคร์โลก ก็ติสต์ๆ ตามประสา
บอกตรงๆ นะ ตอนทีรู้อ่ามันติดคณะสถาปัตย์ฯ นี่ผมโคตรไม่แปลกใจเลย
แวมมันออกมาตั้งแต่ ม.ปลาย แล้วด้วยซ้ำ

"จ้องอะไร"

"จะให้จ้องอะไรละ" ถามพลางยิ้มกริ่ม คิ้วได้รูปสวยขมวดเข้าหากัน
แผลเป็นเล็กๆ ที่หางคิ้วของปราณขยับเล็กน้อย ก่อนมือจะย่ำกดลำลีมาที่
แผลผมหนักๆ

"ไอ้เชี่ย! เจ็บนะโว้ย"

"กวนตีน"

"ยังไม่ได้ทำอะไรเลย แค่มองแค่นี้ทำเป็นเขิน"

"มึงจะทำแผลหรือมาหาแผลเพิ่ม" ดวงตาสีดำขลับมองท่า ผมยอม
สงบเสงี่ยมในที่สุด "หยุดกวนประสาทสักดิบนาที่จะเป็นบุญของกูมากเลย"

"เออ รู้แล้วน่า เดี่ยวทำแผลคืนให้ มีที่ทองด้วยไซหรือเปล่า"

"ไม่ต้องมาทำเป็นรู้อีกผิด"

"นี่กูอมมือให้มึงแล้วนะพี่ปราณ กากแบบนี้เจอคนอื่นในก๊วนกูไม่ต้อง
เข้าโรงบาลกันเลยเหวอ คิดจะเป็นผู้นำทีมก็แกร่งหน่อยคร้าบ กระจอกแบบนี้
ต้องให้สอนปะ โอ้ย! มือหรือตีนวะ"

"งั้นช่วยตอบกูหน่อยทีพุดนั้นปากหรือตูด กูจะบอกให้น้องมึงเลิกซ้อลำลี
มาซ้อตะกร้อแทนแล้ว เป็นอะไรกันนักหนา หลักสูตรของวิศวะบรรจวิชา
ปากหมาให้ด้วยหรือไงถึงได้เป็นเสียแบบนี้ ไปบอกน้องๆ มึงด้วย จะพุดจะจา
อะไรให้มันระวังหน่อย"

"เรื่องแซวสาวอะนะ" หมายถึงสาเหตุหลักๆ ที่ทำเอาเพื่อนมันยั่วจะจัด
ผู้หญิงคณะมันสวีนี้ครับ "ธรรมดาंना มันก็แซวซ้ำๆ พวกมึงนะซีเรียสกันไปได้"

"กูไม่ซ้ำ"

"นี่ เกรียดมากตายไวนะมึง"

"ปากหมามาก็ตายไวมเหมือนกัน เสงหน้า"

ผมทำตามคำสั่ง ปราณจัดการแผลที่มุมปากให้ แสบนิดๆ แต่ไม่เกินทน

ใช้สายตากวาดมองหน้ามันอีกครั้ง เส้นผมหน้าม้าสีดำปรกลงมาต่ำกว่าคิ้วอีกแล้ว เมื่อหลายสัปดาห์ก่อนก็เพิ่งตัดไปแท้ๆ

"ผมมีงยาวไว้นะ"

"เออ รำคาญเหมือนกัน"

"มัดให้ไหม"

"ไม่ต้อง อยู่นิ่งๆ สีวะ มันทายายาก" ปราดบ่น ปีบคางผมไม่ให้ขยับ มือหนักไปหน่อย แต่ยังเบากว่าปาก

จริงๆ แล้วสำหรับผม ปราดเป็นคนดีมาก นึกย้อนไปตอนประถมอีกครั้ง เราเริ่มไม่ถูกกันรุนแรงขึ้น ชกต่อยทุกครั้งที่มีโอกาส กระทั่งวันที่ผมกับภวาไปเล่นใกล้สระน้ำในหมู่บ้าน ผมเป็นคนปั่นจักรยาน น้องสาวเป็นคนขี่รถ ส่วนปราดก็มีจักรยานเป็นของตัวเองปั่นมาเล่นบริเวณนั้นพอดี เราเจอกันใต้ต้นการเวกสูงใหญ่ ที่ว่าจุดพักรถเป็นของตนที่จับจองไว้ตามประสาเด็กน้อย ผมจอก่อน จองตั้งแต่ออยู่ในท้องแม่ แต่มันก็เถียงว่าพ่อมันมาจอก่อน ผมเถียงว่าพ่อผมซื้อบ้านก่อน มันทำมาให้เอาใจคนซื้อขายมาดูตามความคะนองปากออกยาเอาชนะ อันที่จริงผมไม่เคยเข้าใจเลยว่าในเมื่อเราต่างเกลียดกันขนาดนี้ทำไมถึงได้วนเวียนอยู่รอบตัวกันอยู่ได้

ตุ้ม!

เสียงน้ำในสระบัวกระจายดัง ผมหันกลับไป รอยบนดินโคลนเหลือเพียงร่องเล็กๆ ของล้อจักรยาน จักรยานผมหายไปแล้ว เรามัวแต่ผลัดอกกัน จนลืมไปว่าเด็กหญิงที่มาด้วยกันกำลังอยู่กับจักรยาน ผมจำได้ว่าเห็นภาพตะเกียบตะกายร้องขอให้ช่วย ขณะที่ผมตัวแข็งทื่อ ผมว่าอย่าไม่เป็น พ่อแม่สอนเราสองคนพี่น้องเสมอว่าอย่าเข้าใกล้สระโดยไม่มีผู้ใหญ่

ตุ้ม!

เสียงน้ำกระจายตัวดังขึ้นอีกครั้ง จักรยานของปราดล้มอยู่ใต้ต้นการเวกต้นนั้น แต่เจ้าของไม่อยู่แล้ว ผมเห็นสองร่างดำผลูปเผลในบ่อน้ำ ขณะที่ตัวเองยืนเกร็ง ไม่แม้แต่จะมีเสียงเหวกเหวกไวยววาย พักหนึ่งปราดก็กลับขึ้นมา จับมือภวาทั้งสองข้างลากอุ้มมาถึงฝั่ง เด็กสาวร้องไห้โฮ กอดคู่อุ้มไว้ทั้งร่าง

'ภา'

ผัวะ!

เป็นครั้งแรกที่ผมยอมมาให้หมัดเปียกๆ ของปรานซ์ตเข้ามาจนหน้าหายใจ
ไม่แม้แต่คิดจะตอบโต้ มันโกรธผมมาก โกรธมากกว่าภาที่ถูกผมละเลย
เสียด้วยซ้ำ

'มึงไม่คิดจะช่วยน้องมึงหรือไง ถ้ากูไม่ลงไปจะปล่อยให้น้องมึงตาย
ไปเลยใช่ไหม'

'ไม่...'

'มึงมันไอ้ขี้ขลาด!'

ปรานซ์จกักรยานของตัวเองขึ้น มันเปียกไปทั้งตัว รากไม้ไผ่ยังเกาะ
อยู่ที่ป่าและหัว แผ่นหลังมันเล็กลงเรื่อยๆ ผมวิ่งไปทอดภาทันทีที่ได้สติ
เด็กหญิงยังคงเอาแต่ร้องไห้หวาดกลัวกับสิ่งที่เกิดขึ้น ผมไม่รู้ปรานซ์ทำได้ยังไง
จกักรยานของผมจมหายไปใต้น้ำ ไม่ได้คืน เห็นเลือดของภา มีรอยเลือดหยด
แต่ตัวน้องสาวผมไม่มีแผลเลยแม้แต่รอย หลังจากนั้นผมเพิ่งสังเกตเห็นว่า
ปรานซ์มีแผลเล็กๆ ที่หางคิ้ว เป็นแผลเป็นที่ติดตัวยี่คำถามหนึ่งกับผมเสมอๆ
ว่าไซร้อรอยแห่งความกล้าหาญในครั้งนั้นหรือเปล่า

'อย่าบอกแม่ นะพีภัทร ภากลัวแม่ว่า'

เป็นสัญญาณแรกที่ผมมองเห็นเปลี่ยนไป หลังจากนั้นความสัมพันธ์ของเรา
ก็แบบนี้ ไม่เชิงว่าเกลียด แต่ก็ไม่ใช่เพื่อนรัก ผมชอบแกล้งให้ปรานซ์มีสีหน้าอื่น
มากกว่าเก๊กขมิ้มใส่กัน กลั้นยิ้มบ้าง หงุดหงิดบ้าง แม้จะเป็นอย่างหลังมากกว่า
ก็ตาม

เจ้าของห้องแปะพลาสติกเตอร์ยาเป็นอย่างสุดท้าย นอกจากหน้าแล้ว
ข้อศอกผมมีรอยถลอกนิดหน่อย ส่วนได้ร่มผ้าแค่ว่ายาแก้ฟกช้ำสักสองสัปดาห์
ในกรณีที่ไม่ซำมันอีกก็น่าจะหาย

"ไปได้ละ" ปรานซ์ว่าพลางลุกขึ้นเตรียมเปิดประตูไล่ ผมคว้าข้อมือมัน
ดึงให้กลับลงมานั่งบนเตียง

"แผลมึงล่ะ"

"ทำเองได้"

"อย่าทำมากเกินไปหน่อยเลย ทำอย่างกับกูไม่เคยทำแผลให้"

"ฝีมือการทำแผลมึงห่วยแตกมาก ไอ้ภัทร"

"ก็ไม่มีซีเหร่หนักหรอกน่า แทนคำขอโทษไง ภาให้กูมาขอโทษมึง"

"เดี๋ยวกูบอกให้ว่ามึงขอโทษกูแล้ว โอเคไหม"

"โห ไม่ต้องมีน้ำใจช่วยเหลือกันขนาดนั้นก็ได้" ผมยิ้มตาปิด และดูเหมือนรอยยิ้มนี้จะทำให้ปราวณมีสีหน้าบางอย่างที่อ่านได้ยาก "ให้กูรับผิดชอบมึงบ้างเถอะน่า"

"มึงช่วยเลิกพูดอะไรที่มันชวนชนลุกแบบนี้เหอะ"

"อะไร กูหมายถึงกูทำให้มึงเจ็บก็ต้องทำแผลให้ คิดถึงเรื่องอะไร ทะลึ่งละสิ" ปราวณทำที่จะสวนหมัดใส่ แต่ผมก็ไวพอจะคว้าข้อมืออีกข้างไว้ สูดหายใจกลายเป็นผมจับมือมันทั้งสองข้าง ประจันหน้ากันด้วยการที่มันนั่งบนเตียง ส่วนผมคุกเข่าที่พื้น ดึงอีกฝ่ายโน้มตัวลงมา

"หน้านี่แต่ใจร้อน"

"เฉพาะกับคนอย่างมึง"

"รู้สึกเป็นคนพิเศษจัง"

"พูดมาก จะทำแผลให้ไหม ไม่งั้นก็รีบๆ ไป กูมีงานต้องทำอีกเยอะ"

"เชื่อพี่ดีๆ ก็เสร็จไปนานละน้อง ไหนดูแผลที่ฟุงหน่อยสิ"

"ไม่ต้อง!"

มือชาวดิวว่าหมับก่อนผมจะถลกชายเสื้อมันขึ้น ปราวณขมวดคิ้ว แค่นี้ไม่เห็นต้องโกรธกันเลย "ไม่ดูก็ได้" มันสลับที่กัน เงยหน้าทำให้แบบนี้ไม่ถนัดเลย

นักศึกษาศาบาปัตย์กลอกตาหน้าย ผมเอ่ยย้ำอีกครั้งมันก็ยอมลงมานั่งที่พื้น เงยหน้าให้ช่วยทายาที่มุมปากและโหนกแก้ม ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยรอยแผลนั้นเบาๆ และผมก็แผลอมองมันด้วยสายตาที่ตัวเองชอบมอง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://bit.ly/3pUllpV>